

[Waldorff]

udsigt, at den kun vil forøge arbejdsløsheden med 75.000 til 225.000 fuldtidsledige.

Det er den socialdemokratiske regerings perspektiv. Og for at det ikke skal være løgn, er alle disse udsigter endda helt urealistisk optimistiske. Finansredegørelsernes skøn og prognoser bygger nemlig på den udtrykkelige forudsætning, at der ikke kommer noget nyt hop i energipriserne.

Overenskomstsituationen er en af de sager, hvor socialdemokrater i både parti og fagbevægelse har haft lejlighed til at demonstrere deres politiske udsyn. Baggrunden for overenskomstforhandlingerne, hvor i tusindvis af arbejdere diskuterer vigtige krav om forbedring af løn- og arbejdsvilkår, er ikke den baggrund, som socialdemokraterne ynder at fremmane, nemlig det tandpastareklamelignende billede af et velfærdssamfund med god fordeling af de materielle goder og med et betryggende socialt system.

Årtiers socialdemokratisk fordelingspolitik har fået sin dumpekarakter med bare to af lavindkomstkommisionens konklusioner: den ene, at den tiendedel af befolkningen, som tjener mest, tjener lige så meget som den halvdel af befolkningen, som tjener mindst, og den anden, at den tiendedel, som sidder på de største formuer, ejer 55 pct. af alle skatteansatte formuer, og så er der ikke regnet med alt det sorte. Disse tal taler for sig selv. Der er et meget klart skel mellem rig og fattig, og det har vel at mærke ikke i det sidste tiår været sådan, at dette skel er blevet forrykket til det bedre.

På det sociale område er det faktisk næsten værre. Her er der direkte tale om, at man nedbryder det sociale sikkerhedsnet, som det ellers på mange måder var lykkedes at få hængt op.

Angående arbejdsløsheden var det en direkte uærlig fremstilling af socialdemokratiets holdning, statsministeren gav. Hvis det var sådan, at socialdemokratiet prioriterede beskæftigelsen højt, så ville socialdemokratiet ikke konsekvent have vendt sig imod de planer om udbygning af den vedvarende energi, som både VS og andre har lagt frem. Man har ikke over for energiplanerne kunnet argumentere, som man plejer, nemlig med hensynet til betalingsbalancen – der ville tværtimod være tale om en formindskelse af betalingsunderskuddet – og alligevel er man gået imod det. I stedet har man været meget hur-

tig til at sende folk ud i arbejdsløshed, hvis bare man kunne opnå en forsvindende virkning på betalingsbalancen eller en minimal besparelse på de offentlige budgetter.

Der er faktisk kun én logisk forklaring, og det er den, at socialdemokratiet er kommet så vidt, at man er klar til at benytte de arbejdsløse til at trykke lønningerne på arbejdsmarkedet med. Det giver en logisk forklaring på stramningerne i arbejdsløshedsloven og angrebene på dagpengene, og det viser, hvordan socialdemokratiet mere og mere overtager venstres og de konservatives politik.

Regeringen har bekendtgjort, at den ikke vil gribe ind i overenskomstforhandlingerne ved f. eks. at opstille rammer eller gennem trepartsforhandlinger, og det er også ting, som VS ville vende sig skarpt imod. Men det er jo ikke, fordi regeringen pludselig er blevet tilhænger af frie og selvstændige fagforeninger, at man nu siger, at fagbevægelsen og arbejdsgiverne selv må klare overenskomstforhandlingerne – det er som bekendt kun i Polen, at de danske socialdemokrater er tilhængere af frie fagforeninger – nej, det skyldes først og fremmest, at man i socialdemokratiet vurderer, at man vil have meget svært ved at holde til så hårdhændet et overenskomstindgreb, som man i virkeligheden mener der skal til, og man skønner i socialdemokratiet, at arbejdsgiverne bedre vil kunne opnå det resultat igennem de såkaldt frie forhandlinger. Når arbejdsgiverne måske har en sådan styrke, at det sker, er det netop i kraft af de utallige direkte og indirekte socialdemokratiske indgreb i overenskomstforhandlinger, i arbejdskampe og i den løbende lønudvikling. Arbejdsgivernes selvtillid styrkes selvfølgelig også af, at mens økonomiministeren gør det klart, at alt andet end nullønsninger til lønarbejderne vil føre til finanspolitiske indgreb, oplever vi, at regeringen som aldrig nogen sinde før kryber for erhvervsorganisationerne.

Vi så i tirsdags i TV-Aktuelt, hvordan statsministeren bliver mere og mere servil i sine forsøg på at få socialdemokratiet anerkendt af arbejdsgiverne. Også de socialdemokratiske topledere i fagbevægelsen hjælper til: Georg Poulsen og Steffen Møller har været meget hurtige til at gribe arbejdsgivernes idé om decentrale forhandlinger, for de regner selvfølgelig med, at metalarbejderne vil